AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 66

DIAVOLII PACIFICULUI

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O CRIMĂ GROZAVĂ.

— LA NORD-EST SE ZĂREŞTE O EPAVĂ! vesti Plundow prin porta-voce în cabina căpitanului.

— Bine, viu! răspunse Farrow, apoi, întorcându-se spre tovarăşii săi de masă Rindow, Brun, Bertram, Hagen şi George. Le zise: Plundow vesteşte că se vede o epavă. Nu e de mirare, după uraganul care a bântuit în cursul nopţii. Poate că izbutim să salvăm câţiva naufragiaţi.

Se ridică imediat de la masă, camarazii săriră de la locurile lor şi urmară în grabă pe căpitan, care o luase înainte pe gangul îngust al vasului. N-aveau toţi loc în turn, căci în vremea asta veniseră sus şi Petre Uriaşul cu Jean Brike.

Cei doi din urmă, George, Bertram şi Rindow, săriră îndată pe punte şi priviră prin ocheane în direcţia arătată. Cu toată depărtarea cea mare, ochii ageri ai lui Plundow văzuseră bine. La Nord-Est se afla o

insulă mică, pe a cărei plajă se zărea scheletul unui bric.

— Echipajul se va fi salvat pe insulă – zise căpitanul.

— Nu văd nici un pavilion, aşa că nu pot şti ce naţionalitate au oamenii. Numai de n-ar fi francezi, căci în cazul acesta ne-ar pricinui neplăceri, cu toată situaţia disperată în care se afla.

— Judecând după construcţie, este un vas australian, strigă Petre. Oho! Pare să ardă.., uite, o a doua trâmbă de fum urca din chepengul de la pupă.

— Compresoarele! ordonă Farrow, scurt.

Submarinul ţâşni în sus când compresoarele fură puse în funcţiune, apoi porni ca o săgeată spre insulă. Prevăzător, inginerul Hagen porunci oamenilor săi să adapteze furtunuri la puternicele pompe de apă gândindu-se la posibilitatea stingerii focului.

Zece minute numai după ce Plundow descoperise epava, submarinul se şi afla lângă ea. Căpitanul strigă câteva cuvinte, dar nimeni nu răspunse. Podişca de legătură cu uscatul era lăsată în jos, aşa că nu se putea ca oamenii sa fi părăsit vasul.

— Cred că trebuie sa fim cu multa băgare de seamă, zise Rindow. Tare ma tem ca e o farsă la mijloc. Însuşi faptul că lipseşte pavilionul, este suspect şi apoi liniştea asta misterioasa.

— Ai dreptate, dragă Rindow – încuviinţă Farrow – trebuie să fim cu ochii în patru. Vreo cincisprezece dintre noi să urcam pe vas, ceilalţi camarazi rămân pe puntea submarinului. Deoarece nu putem arunca în sus funii, trupa de asalt va trebui să se urce pe umerii celor rămaşi.

După trei minute, puntea bricului mişuna de marinari înarmaţi cu revolvere şi granate de mână. Cincisprezece oameni se aşezară lipiţi de parapet, sprijinindu-se de peretele de babord al bricului.

Afara de căpitan, George, doctorul Bertram şi Petre. Încă zece camarazi mai urcară pe punica epavei. Se opriră însă îndată, înfricoşaţi, apoi doctorul exclamă:

— Ah, face impresia că s-a comis o crimă grozavă aici. Desigur ca ăsta e sânge omenesc... colo e o dâră... şi dincolo... Domnule căpitan, fără îndoială că oameni răniţi sau morţi au fost târâţi spre parapet şi zvârliţi peste bord.

— Aşa se pare – încuviinţă Farrow – cred că s-a stârnit o revoltă pe vas. Dacă sunt într-adevăr supravieţuitori pe insulă, n-avem ce ne teme de ei. Bricul acesta a avut un echipaj de cel mult cincisprezece marinari, din care o mare parte va lipsi. Hai să vedem acum dacă putem stinge focul!

— Dragă Hagen – strigă el spre submarin – întinde încoace furtunurile alea.

În vremea asta, Petre îşi căutase de lucru pe punte şi dădu de o

secure al cărei tăiş era înroşit de sânge. Probabil că arma aceasta căzuse din mâna vreunui luptător.

Fumul începu să ţâşnească iar prin chepengul de la proră. Uriaşul încercă să deschidă capacul, cu ajutorul securii. Izbuti, dar imediat răbufniră nori şi mai groşi de fum, ceea ce-l făcu pe căpitan să strige:

— Petre, fii cu băgare de seamă, aşteaptă până ce furtunurile vor fi pe punte. Dacă pătrunde acum aer proaspăt, flăcările pot izbucni cu mai multă putere.

Uriaşul închise la loc capacul. În vremea asta fură zvârlite pe puntea bricului trei furtunuri şi Petre apucă îndată unul din ele. Deschise iar capacul, fumul izbucni şi mai năvalnic, dar Uriaşul ridică acum mina şi imediat un camarad de lângă parapet făcu un semn în jos spre submarin.

După câteva minute, furtunurile începură să împrăştie apa. Uriaşul trebuie să fi descoperit cuibul focului, căci coborî câteva trepte înlăuntrul bricului şi făcu semn camarazilor cu celelalte furtunuri să-l urmeze.

Norii de fum se făcură mai deşi, dar curând deveniră albicioşi, fiind amestecaţi cu aburi de apă. În cele din urmă dispărură cu totul şi Petre strigă în sus ca focul fusese stins.

Din prevedere, furtunurile rămaseră încă pe bric, căci putea să mai fie pe undeva încă un cuib de foc. Petre, care coborâse cel dintâi, scoase deodată o exclamaţie de uimire şi spaimă.

Aici zace un rănit, strigă el apoi.

— Îl voi aduce pe punte, căci jos e prea strâmt locul şi aerul e înăbuşitor.

Treptele începură curând să foşnească sub paşii grei, pe urmă apăru Uriaşul cu rănitul.

Acesta era şi el un uriaş. Petre îl aşeză jos cu băgare de seamă, iar doctorul se lăsă îndată în genunchi lângă el şi examină rana de la cap a rănitului.

— O lovitură de secure, zise el îngrijorat Nu cred ca mai poată fi salvat. L-a înăbuşit fumul… trebuie să fi zăcut mult în starea asta. Petre, am nevoie de puţină apă să spăl rana. Voi încerca să-l readuc la viaţă, dar slabă nădejde.

— Poate izbuteşti să-l aduci în simţiri pentru câtva timp numai, zise Farrow – ca să ne lămurească ce s-a întâmplat aici. Judecând după îmbrăcăminte pare să fie căpitanul sau chiar proprietarul vasului.

— Fireşte ca voi face tot ce-mi va sta în putinţă, făgădui doctorul.

Chemă un marinar şi-l rugă să aducă diferite medicamente şi faşă din cabina-infirmerie. Examină apoi mai departe pe rănit şi zise, în cele din urmă:

— Numai lovitura aceea de secure l-a doborât. În nici un caz nu va trăi, căci ţeasta e sfărâmată. Totuşi, o să-l readuc în simţiri.

Petre se întoarse cu o găleată de pânză plină cu apă, iar doctorul se apucă să spele rana. Rănitul gemu şi doctorul zise încet:

— Probabil că aşchii de os au pătruns în creier.

Marinarul se înapoia cu medicamentele cerute şi bandaje. Doctorul se puse pe lucru şi trecu mult timp până ce leşinatul să deschidă ochii.

Doi ochi injectaţi de sânge se aţintiră asupra celor care se aplecară cu interes asupra nenorocitului.

— Acesta murmură câteva cuvinte, pe care nu le pricepu însă nimeni.

— Nu cred să-şi mai recapete limpezimea minţii, zise doctorul. Voi încerca încă odată.

Rănitul, a cărui privire se mai limpezi acum, murmură:

— Maud, Maud a mea!

Camarazii se priviră miraţi. Bănuiră îndată ci aici era vorba de o drama, cum se întâmplă de obicei pe vapoare când e o femeie la mijloc.

Doctorul întrebuinţa toate mijloacele ca să-l ţină pe rănit câtva timp încă în starea asta. În cele din urma, rânitul încercă să se ridice şi întrebă:

— Cine sunteţi?

— Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine.

Uriaşul făcu un gest de mirare, apoi exclamă:

— D-ta eşti Farrow? Oh, cerul te trimite. Salveaz-o pe Maud a mea, care se află în mâinile diavolilor Pacificului! Aseară mi-au atacat bricul, au ucis pe oamenii din echipaj şi i-au aruncat peste bord. Pe Maud au târât-o cu el, am auzit-o ţipând, dar eu zăceam jos în vas, unde m-au doborât cu o lovitură de secure. Deodată izbucni un foc în apropiere şi nu l-am putut stinge. Oh, căpitane Farrow, salveaz-o pe fiica mea, Maud Hosfield din Brisbane.

— Unde s-a produs atacul? întrebă repede Farrow, căci vedea că rănitul slăbea din ce în ce mai mult.

— La Sud-Vest de aici, răspunse Hosfield, adunându-şi toate puterile. Toată noaptea a bântuit o furtună, care m-a alungat încoace. Farrow... d-ta eşti nădejdea mea.

Din ochii albaştri ai uriaşului porni o privire rugătoare spre căpitan, apoi trupul puternic se încordă străbătut de un fior – şi în cele din urmi nenorocitul îşi dădu sfârşitul.

— S-a sfârşiţi murmură doctorul.

— Să-i dăm un mormânt vrednic de un marinar.

— Şi după aceea să vedem dacă nu-i putem prinde pe acei „piraţi al Pacificului” – zise Farrow cu ciudă.

— Trebuie să fie vorba de o banda de piraţi, care pare să fie cunoscută prin ţinuturile acestea. Dar mai întâi să cercetăm cu băgare de seamă bricul, poate izbutim să salvăm ceva lucruri importante.

Cu toată cercetarea amănunţită a bricului mare şi trainic, camarazii înţeleseră că fusese jefuit cu desăvârşire. Nu găsiră nici măcar registrul de bord sau alte documente.

Când i se raportă căpitanului faptele acestea, ei strigă necăjit:

— Care va să zică e vorba de o bandă de piraţi care atacă şi jefuieşte vase mai mici, prin ţinuturile singuratice ale mării.

— În cală se mai află numai mărfuri pentru băştinaşi.

— Lucruri ieftine, fără nici o valoare pentru bandiţi. La drum, camarazi, să pornim repede spre Sud-Vest! În primul rând trebuie să salvăm pe fiica acestui nenorocit, apoi să pedepsim banda.

Trupul lui Hosfield fu adus pe puntea submarinului. În vreme ce doi marinari îl cusură în pânză de sac şi-i legară de picioare o greutate, toţi ceilalţi, ascultând de ordinul căpitanului, se duseră pe uscat şi cu puteri unite traseră cât putură mai mult, bricul pe plajă.

Dacă salvarea iui Maud Hosfield va izbuti, averea tatălui ei va fi cel puţin salvată. Chiar dacă încărcătura fusese jefuită.

— Tot rămânea bricul.

În nisipul alb al plajei, camarazii nu putură descoperi nici o urmă din care să poată deduce dacă insula era locuită.

După ce priponiră bricul de câţiva palmieri, Farrow dădu comanda de îmbarcare. Departe, la orizont, se ivi o trâmbă de fum, care putea să fie de la un distrugător australian, aflat în căutarea piraţilor Pacificului.

Oamenii echipajului îşi luară posturile în primire, căpitanul făcu un ocol în jurul insulei, care veni astfel între el şi tromba de fum îndepărtată. Echipajul fu chemat înapoi pe punte, se aşeză pe două rânduri şi după câteva cuvinte, bine simţite ale căpitanului, trupul lui Hosfield fu încredinţat valurilor.

Măi erau vreo trei ceasuri până să se înnopta. Căpitanul făcu iar un ocol înapoi, vrând să se încredinţeze ce fel de vas se ascundea sub trâmba de fum. Când putu privi pe după insulă, dădu imediat comanda de afundare – căci de la vreo patru kilometri depărtare venea în goană un distrugător puternic. Deoarece Farrow se ţinuse aproape de tot de insulă, turnul său abia putu fi văzut. Mergea şi foarte încet şi după câteva minute de la ivirea vasului de război, turnul şi dispăruse sub apă.

Deoarece distrugătorul luase direcţia spre insulă, căpitanul presupuse că zărise bricul naufragiaţi. De aceea porni către răsărit, până se depărta cu vreo doi kilometri. Acolo rămase pe loc şi se puse la pândă.

Recunoscu în curând la pupa vasului străin pavilionul australian. Puntea sa era înţesată de marinari îmbrăcaţi în alb, care priveau cu toţi spre insula.

Vasul de război îşi încetini iuţeala şi în cele din urmă aruncă ancora cu puţin înainte de a ajunge la insulă.

Două bărci mici cu motor fură lăsate pe apă, în câteva clipe se umplură cu ofiţeri şi marinari şi porniră spre ţărm.

Prin periscop, Farrow putu vedea cum doi ofiţeri cercetau cu atenţiune urmele pe care le lăsaseră el cu oamenii săi când trăseseră bricul pe uscat. Abia după aceea marinarii îşi făcură vânt pe punte.

Cercetările ţinură cam multişor şi când, în sfârşit bărcile se înapoiară la distrugător, acesta nu porni imediat cum se aşteptase căpitanul – ci se păru că pe bordul lui se tine mai întâi sfat. Deodată, însă, ancora fu ridicată, elicea începu să se încreţească, distrugătorul făcu un viraj scurt şi... porni dea dreptul spre submarin.

Căpitanul se afundase la şase metri. Trase acum periscopul de tot înăuntru, dădu comanda să se umple tancurile de balast şi în acelaşi timp puse în funcţiune electromotoarele. Cu cea mai mare viteză posibilă, „Dox"-ul porni spre Sud.

După câteva minute numai, vâjâitul elicei distrugătorului se auzi până jos la submarin. Când zgomotul acesta se pierdu în depărtare, Farrow înălţă cu băgare de seamă periscopul. Atunci văzu că distrugătorul cotise la vreun kilometru spre Sud. Părea aşa dar că cercetează marea în mod sistematic.

— Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să rămânem aici până se va înnopta – zise Farrow către Rindow, căruia îi raportase ce văzuse.

— Australienilor nu le vor da în gând că ne aflăm aici, ci vor căuta pe piraţi, de care nu pot crede că au un submarin. După ce se va înnopta, aş dori chiar să mă pun în legătură cu distrugătorul prin radiotelegrafie, ca să-i comunic că e la mijloc mana criminală a „diavolilor Pacificului".

— Atunci însă va porni şi distrugătorul spre Sud-Vest şi ne va împiedeca mult mişcările – zise Rindow.

— Ce, crezi că le voi spune eu unde s-a dat atacul! Deşi, la o adică, ar fi foarte bine dacă am rămâne mereu în legătură cu australianul. Banda aceasta pare să fie foarte puternică, poate că vom avea nevoie de ajutorul distrugătorului.

II.
O NOUA CRIMA.

FARROW NU SLĂBI DIN OCHI DISTRUGĂTORUL, care merse întâi încetişor spre Sud, apoi făcu un viraj spre Apus. Cu ocheanele lor

puternice, ofiţerii cercetau de sigur orizontul, ca să descopere o urmă a piraţilor bănuiţi că s-ar afla prin apropiere.

Vasul întoarse acum iar spre Nord şi Farrow dădu îndată comanda de înaintare spre Sud. Ştia că peste câteva minute se va înnopta şi atunci se va putea înălţa la suprafaţă ca să-şi îndoiască viteza.

După ce se lăsă întunerecul, căpitanul mai merse câtva timp sub apă, înainte de a da comanda de ridicare la suprafaţă.

Când turnul ieşi din apă şi capacul fu deschis, Farrow urcă îndată sus şi privi prin ocheanul de noapte spre Răsărit. Atunci văzu în depărtare ploaia de scântei ce ţâşnea din coşul distrugătorului.

— Minunat! zise el către Rindow, care venise şi el sus.

— Aşa dar, nu ne-a descoperit. Pune te rog să se aşeze imediat antena, căci vreau să transmit o radiogramă.

Marinarii care se pricepeau la treaba asta, o îndepliniră îndată. Apoi telegrafistul „Dox” -ului transmise după dictatul căpitanului:

„Allo, distrugător, aici submarinul căpitanului Farrow. Rog răspuns”.

„Aici distrugătorul Swalow. Ce s-a întâmplat?” veni răspunsul după câteva minute.

„Nu ni s-a întâmplat nimic. Pe bricul de pe insula am găsit grav rănit pe căpitanul Hosfield din Brisbane. A mai putut declara că nişte piraţi, numiţi «diavolii Pacificului», au atacat bricul său, au ucis echipajul, i-au aruncat peste bord şi au luat cu ei pe fiica sa Maud. Hosfield a murit şi l-am încredinţat valurilor, la nord de insulă. Acum am pornit pe urma acestor piraţi”.

„Căpitane Farrow, vrem să lucrăm împreună la opera asta. Indică-ne numai încotro vrei sa te îndrepţi. Nu vom întreprinde nimic împotriva d-tale. Dacă ne vom apropia unul de altul. Maud Hosfield e logodnica locotenentului nostru”.

„Bine, primesc” – răspunse Farrow – „Hosfield mi-a indicat că atacul s-a dat la Sud-Vest. Plecăm acum într-acolo”.

„Mulţumesc, căpitane, te vom urma la distanţă. Aşteptăm aici încă zece minute, în care timp vei putea lua un avans mare”.

„Bine, asta îmi ajunge; nădăjduiesc s-avem succes”.

Motoarele Diesel mânară vasul cu toată viteza spre Sud-Vest. O noapte întreagă şi aproape toată ziua bricul fusese împins de furtună spre Nord-Est, aşa dar atacul trebuia să se fi dat la foarte mare depărtare.

Se scurseră două ceasuri. Deodată, observă, cu mult înaintea sa, un punct luminos. Duse îndată la ochi ocheanul de noapte şi zări un vas arzând. Să fie o nouă crimă a piraţilor sau luase foc din întâmplare?

Farrow dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele, căci vroia să alerge în ajutorul vasului. „Dox”-ul porni cu mare viteză înainte;

curând căpitanul şi tovarăşii săi din turn putură zări cu ochiul liber vasul şi George, care avea privirea mai ageră ca a celorlalţi, strigă:

— Am văzut un om care mergea încetişor spre puntea de jos. Acolo e în siguranţă pentru câtva timp, dar flăcările nu vor întârzia să-l cuprindă în cele din urmă.

— Mergea încet? întrebă căpitanul.

— Atunci sa ştii că e rănit, căci un om sănătos ar alerga cât l-ar ţine picioarele când focul e în spatele său.

— Da, dacă nu mu înşel, mergea puţin aplecat – răspunse George.

— L-am văzut însă numai câteva clipe, aşa că se poate să mă fi înşelat.

— Ei lasă, peste cinci minute vom şti cum stau lucrurile – zise Farrow.

— Totuşi, mă miră mult că se mai află un om pe vasul în flăcări. Dacă ar fi un incendiu normal, provocat din neglijentă sau scurt-circuit, atunci tot echipajul ar fi fugit cu bărcile de salvare din apropierea epavei cuprinsă de foc.

— Nu se vede însă nici o barcă – se amestecă în vorbă Rindow.

— Ar trebui neapărat să le vedem în lumina puternică a vaporului în flăcări, dacă nu cumva or fi luat-o spre Sud.

Farrow îndreptă „Dox”-ul spre pupa vasului. Până acolo nu ajunsese încă focul, dar camarazii putură zări în lumina răspândită de flăcările care mistuiau partea dinainte, că o făptura omenească, negricioasă, se apleca peste parapet.

— Ei, omule, de ce ai mai rămas pe vaporul în flăcări? îi strigă căpitanul, după ce îşi opri „Dox”-ul sub pupa vasului.

— Vino repede jos, până nu e prea târziu.

Dar omul nu răspunse. George îşi aprinse lampa de buzunar şi îndreptă în sus lumina ei puternică. Lumină chipul unui bărbat foarte tânăr, care atârna fără viaţă peste parapet, cu ochii închişi.

— Stai că-l iau eu de-acolo – se oferi imediat Petre.

— Kard, hai şi tu, noi doi suntem de ajuns.

Cei doi uriaşi săriră îndată din fum pe puntea submarinului şi alergară spre parapet. Kard, se lipi de peretele de la pupa al vasului în flăcări, Petre se urcă pe umerii lui şi cât ai clipi din ochi, fu pe puntea bricului.

Cu băgare de seama ridică peste parapet trupul neînsufleţit al marinarului şi dădu drumul încet în jos, până ce Kard îl prinse în braţe, apoi strigă în jos:

— Domnule căpitan, să mai cercetez puţintel pe aici? Focul tocmai a ajuns în mijlocul vasului.

— Atunci nu vei găsi nimic, răspunse Farrow.

— Focul trebuie să fi şi mistuit cabina căpitanului până acum. Vino jos, poate izbutim să aflăm ceva de la acela pe care l-ai salvat. Vezi vreo urmă a distrugătorului?

Petre privi cu încordare spre Nord-Est, apoi strigă agitat:

— Da, domnule căpitan, văd la mare depărtare scânteile care ies de pe coşuri. Iacă, vin!

Îşi dădu drumul în jos şi Kard îl luă în primire.

„Dox”-ul se îndepărtă încet de la pupa vasului în flăcări, apoi Farrow porni cu el mai departe spre Sud.

Marinarul salvat fu transportat fără zăbavă în infirmerie unde doctorul Bertram îl examina cu atenţiune. Farrow predase cârma primului ofiţer, cu ordinul să ţie mereu drumul spre dreapta. El cu George se duse în cabina-infirmerie şi-l întrebă pe Bertram care e situaţia.

— A primit o lovitură puternica de cuţit – răspunse doctorul – probabil ca a fost atins plămânul. Nădăjduiesc că tinereţea lui va învinge.

— Atunci să aşteptăm, poate aflam ceva de la el. Fără îndoială ca şi aici s-a petrecut o crimă, căci bărcile de salvare atârnă încă de cârligele lor. Piraţii Pacificului vor fi ucis şi echipajul acesta, zvârlindu-l apoi peste bord.

Leşinatul scoase un geamăt slab. Doctorul pansase cu măiestrie rana şi acum zise lui Petre, care stătea în uşă:

— Petre, aşează-l cu băgare de seamă pe patul de colo. Voi încerca să-l readuc în simţiri.

Uriaşul îndeplini porunca, apoi medicul se puse pe lucru şi după câteva minute rănitul deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îndată căpitanul.

— A fost atacat bricul?

— Da, au venit diavolii Pacificului – răspunse tânărul, agitat – toţi marinarii au fost ucişi şi aruncaţi peste bord. Eu am izbutit sa mă ascund.

Cu un geamăt înăbuşit, capul îi căzu iar într-o parte. Doctorul se aplecă îndată asupra lui, îl examină din nou şi zise apoi încet:

— Domnule căpitan, e mai grav rănit decât bănuiam. Nu cred să apuce ziua.

Rănitul păru să fi auzit cuvintele acestea, căci ridica capul şi murmură:

— Trebuie să mor? Atunci vă rog să daţi de veste tatălui meu, Josua Timm din Adelaida. Bricul era al lui. Diavolii Pacificului... oh, monştrii aceştia cu chip de om!

Capul îi recăzu pe perne, fata i se făcu pământie şi doctorul zise:

— Deznodământul e mai aproape decât credeam. Probabil o hemoragie internă. Atacul piraţilor nu poate să fi avut loc de mult.

— Aşa e, asta se vede după întinderea pe care a luat-o focul. Păcat, dac-ar fi ziuă, am mai putea vedea vasul piraţilor, zise Farrow, cu amărăciune.

— N-ar fi mai bine să rămânem pe aproape până se face ziuă? Propuse George.

— Poate că piraţii se aţin şi ei prin apropiere, ca să vadă cine vine în ajutorul vasului incendiat.

— Asta se poate presupune, dar dacă vor vedea distrugătorul australian, o vor lua la goană cât mai repede. Am bănuiala că ascunzătoarea lor e pe undeva prin Sud-Vest. Acolo poate să se fi dat şi atacul asupra bricului lui Hosfield, aşa dar îşi vor fi ales ei cu deosebire partea aceasta a Pacificului pentru nelegiuirile lor.

— Să mergem sus, vreau să transmit o radiogramă distrugătorului. Voi căuta să mă exprim cât mai pe ascuns, pentru ca nu cumva piraţii să intercepteze şi el radiograma mea.

Astfel fu transmisă următoarea radiogramă către distrugătorul australian, ale cărui contururi întunecate se vedeau acum la Nord, în reflexul bricului care ardea:

„Aici vas cunoscut. Rog nu precizaţi nume, căci duşmanul poate intercepta. Bricul incendiat aparţine lui Josua Timm, din Adelaida. Fiul său muribund la mine pe bord. Plec mai departe în direcţia cunoscută”

„Priceput totul bine. Venim după d-voastră” fu răspunsul.

Farrow luă acum direcţia spre Sud-Vest. Căpitanul cu George mai rămaseră un ceas în turn, apoi predase cârma lui Petre, care era de veghe.

Noaptea trecu în linişte şi când se iviră zorile, nu se zărea pe întinsul mării nici un alt vas. Submarinul înainta mereu spre Sud-Vest şi în cele din urmă se iviră în depărtare puncte negricioase.

Plundow care avea prima veghe, trezi îndată pe căpitan, raportând:

— La Sud-Vest se găseşte un grup de insule.

După câteva minute, Farrow era în turn, privi spre punctele cu pricina, apoi dădu comanda:

— Pregătiţi totul pentru afundare!

Trăgea nădejde că se apropie de ascunzătoarea bandiţilor, dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Nu putea merge la suprafaţă, căci în cazul acesta succesul putea fi zădărnicit.

Se sună deşteptarea. George şi Rindow intrară în cabina de comandă, unde căpitanul stătea la periscop. Petre se ivi şi el cu o tavă pe care se găsea cafeaua.

— Te rog, dragă Rindow – zise Farrow – ţine sub observaţie insulele

spre care mergem. În primul rând fii atent dacă se zăreşte vreun semn de viaţa. Poate avem noroc şi dăm aici peste vizuina piraţilor.

Căpitanul bău repede cafeaua, apoi se duse cu George în cabina-infirmerie. Doctorul le zise îndurerat:

— Bietul tânăr şi-a dat sufletul acum câteva minute. Criminalii aceia trebuie neapărat să-şi primească pedeapsa.

— Asta fără dor şi poate, răspunse căpitanul, cu hotărâre. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să-i pedepsim cât mai aspru. Mă mir numai că distrugătorul australian nu mi-a transmis ceva amănunte asupra piraţilor. O fi crezând poate că noi ştim mai mult.

III.
CURSA PRIMEJDIOASĂ.

FARROW INTRĂ ÎN CABINA DE COMANDĂ. Rindow îi zise agitat:

— Domnule căpitan, am văzut pe ţărm şase băştinaşi. Erau făpturi înalte şi vânjoase, dar purtau pantaloni albi, europeneşti. Trebuie să fi zărit şi ei periscopul nostru, căci au privit cu atenţie încoace, apoi au dispărut repede în tufiş. Asta s-a întâmplat colo la dreapta, lângă cei doi palmieri gemeni.

Farrow privi imediat prin periscop, examină plaja insulei apropiate şi zise:

— Pe coasta aceasta de Nord-Est nu se află nici un golf în care să se poată ascunde un vas. Vom înconjura încet insula, poate că am dat într-adevăr de vizuina bandiţilor. Faptul că băştinaşii poartă pantaloni europeneşti, e o dovadă că sunt mereu în legătură cu Albii. Şi ţinând seamă că ţinutul acesta e izolat, asta înseamnă că numai elemente certate cu morala pot recurge la ajutorul acestor oameni.

— Atunci avem într-adevăr noroc, zise George, vesel.

— Poate îi putem lua prin surprindere şi să-i predăm distrugătorului australian, cu ajutorul câtorva granate cu gaze se poate face treaba.

— Mi-a venit o idee! zise deodată căpitanul. Ne întoarcem acum şi înconjuram insula dinspre Apus. Cei şase băştinaşi pe care i-ai văzut d-ta, dragă Rindow, vor da desigur de veste stăpânilor lor, că noi venim dinspre coasta de Răsărit, Dacă se pune la cale, deci, ceva împotriva noastră, ne putem feri, făcând ocolul acesta.

Virajul fu îndeplinit îndată şi submarinul ocoli capătul de Nord-Est. Nici pe coasta de Nord nu se observă ceva suspect. Dar când ajunseră pe cea de Apus, căpitanul scoase un fluierat uşor.

Văzu îndată că toată coasta era bogată în golfuri, iar pe ele altă parte îi atrase atenţia un punct unde părea ca domneşte multă însufleţire. Din spirit de prevedere trase înăuntru periscopul aproape de

tot, apoi dădu comanda să se încetinească şi mai mult viteza.

Cu cât înainta spre Miază-zi, cu atât mai lămurit devenea punctul care-i atrăsese atenţia. În cele din urmă putu deosebi chiar şi făpturi mici, care mişunau pe acolo. Văzu desluşit oameni jumătate albi şi jumătate negri.

— Aceştia erau aşadar băştinaşii cu pantaloni albi pe care îi văzuse Rindow. Dar printre aceştia se mişcau şi făpturi cu totul albe... Se părea, deci, că dăduseră într-adevăr, peste cuibul piraţilor.

În stânga observă un golf adânc, în care pătrunse imediat. Dăduse comanda pentru aceasta fără să ştie bine pentru ce. Simţise un imbold puternic s-o facă.

Abia când submarinul se află la ţărm, Farrow zise tovarăşilor săi:

— La vreo trei sute de metri de noi sunt oameni pe ţărm.

— Băştinaşi pe jumătate goi sunt şi albi printre ei. Cred că am descoperit cuibul piraţilor, dar nu trebuie să ne ducem dea dreptul într-acolo şi să ne folosim de granatele cu gaze, ci trebuie să ne încredinţăm mai întâi dacă e vorba într-adevăr de bandiţii pe care îi căutăm. Să debarcăm aici o echipă care se va strecura prin desiş şi-i va fine sub observaţie pe oameni. Fireşte că nu trebuie să fie prea mulţi camarazi. Eu voi conduce echipa. Bineînţeles că va merge şi George, Petre şi Kard. Noi patru suntem de ajuns. După ce vom fi părăsit vasul, d-ta, dragă Rindow, lăsa-te iar sub apă George, Petre şi Kard luaţi cu voi pistoale şi granate cu gaze. Cred că nu e nevoie să vă atrag atenţiunea că trebuie să fiţi cu cea mai mare băgare de seamă.

Submarinul se ridică încet din apă. În tot timpul cât vorbise, căpitanul nu-şi luase ochii de la desiş, dar nu văzuse nimic suspect. Nici chiar când turnul ieşi la suprafaţă nu observă vreo mişcare în tufiş.

Petre Uriaşul se şi căţărase pe scară şi deschise capacul. Aşteptă până ieşi puntea din apă, apoi îşi făcu vânt afară. George îl urmă imediat şi sari cel dintâi pe plajă. Cu mâna pe revolver cercetă cu privirea desişul şi când, după câteva minute, ceilalţi camarazi erau lângă el, le zise:

— Cred că avem noroc, nu pare să fie ascunsa pe aici nici o iscoadă. Să nădăjduim că desişul nu e prea încâlcit, ca să ne putem strecura cu băgare de seama printr-unsul.

O spărtură îngustă se arătă între două tufe înalte. George se furişă, binişor, într-acolo, îşi încordă auzul câteva clipe, apoi se strecură prin spărtură. Se văzu îndată pe o potecă îngustă, care părea să nu fi fost folosita, de mai mult timp, dar care nu prezenta, totuşi, piedeci prea mari, cum se întâmpla de obicei.

Cuţitul ascuţit al tânărului îndepărtă fără zgomot lianele şi mărăcinii din cale. Camarazii porniră înainte pe drumul acesta şi după ce

străbătură vreo două sute de metri, auziră în sfârâit zvon de glasuri ca de o adunare mai mare de oameni. Râsete şi strigăte ajungeau până la ei, apoi auziră însă un sunet care-i făcu să se oprească în loc câteva clipe: ţipătul de groază al unei femei.

Dar George nu stătu mult pe gânduri, ci porni înainte, însufleţit numai de gândul ca trebuia să vie cuiva în ajutor. Camarazii îl urmară în grabă, ocolind cu băgare de seama piedicile de pe potecă.

Strigatul se auzi iarăşi, ceea ce îndemnă pe camarazi să se grăbească şi mai mult. George alerga mai repede decât toţi, fără să-şi mai ia oboseala să taie lianele şi mărăcinii. Distanţa dintre el şi tatăl său se făcea tot mai mare, dar căpitanul nu cuteza să-l strige, ca sa nu atragă luarea aminte a piraţilor.

Situaţia se schimbase cu totul. În loc să spioneze cu băgare de seamă cuibul bandiţilor, camarazii erau acum însufleţiţi numai de gândul să alerge în ajutorul bietei fete, chiar dacă va trebui sa se ia la luptă cu întreaga bandă. Bănuiau că este vorba de Maud Hosfield, fata care îşi pierduse părintele într-un chip atât de înfiorător.

Ţipătul se auzi din nou. George înţelese că venea de la cel mult treizeci de metri depărtare. Curând trebuia s-ajungă la golful unde tatăl său văzuse făpturile piraţilor. Un glas lăuntric îi spunea să fie cu băgare de seamă, dar cu toate acestea porni orbeşte înainte, scoţând totuşi revolverul din buzunar, ca să se poată folosi de el.

Deodată simţi o smucitură puternică şi cât p-aci să cadă în nas. O creangă mare ce ieşea din pământ se prinsese de brâul său, rupându-i-l aproape de tot.

Tânărul nu se sinchisi prea mult de întâmplarea aceasta, însufleţit numai de gândul să vie în ajutorul fetei. Nici nu se gândi că prin faptul acesta îşi lăsase acolo granatele cu gaze. Se bizuia pe cele două revolvere ale sale. Gloanţe de rezervă avea destule în buzunarele hainei.

O tufă mare închidea poteca. George simţi instinctiv că îndărătul acestei tufe trebuia să fie un luminiş care ducea la golf. Mai simţi însă că aici era şi primejdia cea mare. Fu şi cu mai multa băgare de seamă.

Poteca pornea la dreapta şi la stânga în jurul acestei tufe. O clipă doar stătu George nehotărât, pe urmă o luă pe poteca din stânga.

Aceasta ducea drept înainte, vreo zece metri numai, apoi George fu izbit de o lumină orbitoare. Auzi hohote de râs, apoi glasul implorator al unei fete, acoperit însă de râsul celorlalţi.

Până aproape de capătul potecii merse tot în fugă, apoi se opri câteva clipe răsuflă adânc ca să-şi potolească bătăile inimii. Porni apoi iar înainte şi în cele din urmă putu arunca o privire asupra luminişului.

La cel mult zece metri în dreapta lui stăteau câţiva băştinaşi goi

până la brâu, îmbrăcaţi doar cu pantaloni albi, europeneşti. Probabil că acolo se sfârşea poteca din dreapta, pe care el o ocolise – din fericire. Pe partea stângă a luminişului se aflau mai multe colibe şi câteva clădiri lungi ca nişte şoproane. În mijlocul luminişului stăteau europenii în jurul unei tinere fete, care scoase acum iarăşi un ţipăt îngrozitor, când unul din bărbaţi o lovi pe spate cu un biciul lung.

Fiarele acestea cu chip de om răcneau de plăcere.

Dar deodată răsună un ţipăt scos de unul din băştinaşii din dreapta lui George. În clipa următoare porni o împuşcătură din tufiş şi George recunoscu îndată, după detunătură, că tatăl său era acela care trăsese.

Băştinaşii se dădură speriaţi în lături, la dreapta şi la stânga potecii.

— Numai unul din ei ridică braţele şi căzu greoi la pământ. Europenii scoaseră îndată revolverele şi săriră şi ei în lături, ca să nu fie nimeriţi de gloanţele care veneau dinspre potecă. Chipurile lor aspre mai zâmbeau încă şi nu păreau de loc surprinşi, ci făceau mai curând impresia că se aşteptaseră la atacul acesta.

Doi din ei însă înhăţară fata şi o târâră cu brutalitate prin luminiş, spre colibe. George ridică atunci revolverul, două împuşcături detunară, cei doi piraţi dădură drumul fetei, rămaseră câteva clipe ca încremeniţi, apoi se prăbuşiră la pământ.

Vreo zece, douăsprezece revolvere începură îndată sa scuipe foc, gloanţele nimeriră în tufiş, ciuruind frunze şi crengi. Dar George se aruncase la pământ îndată după ce trăsese. Arma lui detuna din nou, un pirat uriaş, cu barba neagră, îşi acoperi faţa cu mâinile, se clătină câtva timp, apoi se întinse cât era de lung.

George privi repede spre fata care părea încremenită de spaimă.

Deodată se stârni însufleţire printre tufele din jurul său. Auzi înjurăturile celor doi uriaşi, Petre şi Kard, apoi o comandă energică a tatălui său, câteva împuşcături şi după aceea răcnete sălbatice de triumf. Îşi dădu seamă atunci că piraţii ascunseseră dinainte pe băştinaşi în tufiş şi tatăl său cu cei doi tovarăşi căzuseră în cursă.

El singur nu putea întreprinde nimic acum, trebuia să caute să se salveze şi să se-ntoarcă la submarin. Cu iuţeala fulgerului se afundă în tufişul lângă care se afla.

Fireşte că băştinaşii vor cerceta desişul ca nişte câini de vânătoare, silindu-l să încerce să se strecoare nebăgat în seamă pe dinaintea lor. Dar după clipă se răzgândi, spunându-şi că nu trebuia să meargă înapoi, căci duşmanii îi vor tăia de sigur calea.

Dacă mergea însă înainte, dacă încerca să ajungă la una din colibe, nimeni nu va bănui asta. Şi atunci s-ar afla, pe de altă parte, în apropierea tatălui său, a camarazilor şi a tinerei fete. Poate că era cu putinţă să-i salveze, fără să fie nevoie de intervenţia cu mijloace

energice a tovarăşilor de pe submarin.

George auzi aproape de el un zgomot slab.

Ocoli cu băgare de seamă printre ramuri şi văzu un picior gol, care ieşea dintr-un pantalon alb. Aşadar, băştinaşii îl împresuraseră acum – dar vor bănui ei oare că el se ascunsese în tufişul acesta?

Era greu de presupus asta – mai curând vor crede că el se şi retrăsese în desiş. Într-adevăr, băştinaşul al cărui picior îl văzuse, nu rămase locului, ci porni înainte dea lungul potecii. Îl urmară alţii, şase la număr, grăbindu-se cu toţii spre desiş.

George mai aşteptă câteva clipe, apoi se furişă înainte cu băgare de seamă, până putu cuprinde cu privirea luminişul, printre crengi şi frunze. După cum nădăjduise, luminişul era pustiu.

George nu stătu mult la gânduri. De sigur că piraţii albi se aflau în colibe cu prizonierii, iar complicii lor, băştinaşii, fără îndoială că porniseră în desiş să-l caute pe el.

Colibele şi şoproanele erau aşezate toate pe partea stângă a luminişului. Îşi dădu seamă că s-ar putea furişa într-acolo, dacă se ţinea mereu pe marginea desişului.

Ieşi binişor din tufiş, apoi se ridică şi sări repede pe dinaintea potecii din stânga. Se pitula repede îndărătul unei tufe dese şi iscodi cu atenţiune clădirile.

Văzu cu mirare că albii părăseau colibele printr-o a doua ieşire, pe partea opusa. Duceau baloturi grele şi lăzi şi dispărură în desiş.

George privi lung după ei. Ce duceau oamenii cu dânşii? Trebuia să se încredinţeze neapărat. Unde să fi rămas prizonierii şi tânăra fată?

Cu băgare de seamă merse înainte pe marginea desişului, iscodind în toate părţile. Se apropia tot mai mult de colibe şi auzi iar zgomotele făcute de ei, chemări cu glas tare, înjurături şi uneori hohote de râs.

În cele din urmă ajunse la prima colibă, care era la vreo opt metri depărtare de tufa îndărătul căreia se ascunsese. George se uită prin uşa care era deschisă şi văzu că încăperea era destul de bine mobilată. Un dulap stătea deschis, dar era cu desăvârşire gol. Două scaune erau răsturnate la pământ. Din coliba aceasta nu venea nici un zgomot şi George, fără să stea mult pe gânduri, străbătu locul liber din faţa sa şi ajunse la uşă.

Auzul nu-l înşelase, în colibă nu era nimeni. Probabil că locuitorii ei o părăsiseră În mare grabă. Afară de dulap, George mai văzu două rafturi; golite pe jumătate. Cu mirare zări însă acolo cărţi bune în limba engleză şi franceză.

Trebuia să fi fost un om foarte ciudat acela care locuia în această colibă. Părea să fie foarte cult şi cu toate astea se întovărăşise cu piraţii. Dându-şi seamă că n-avea timp de pierdut, George se duse la

uşa din dos şi îşi lipi urechea de ea, înainte de a o deschide. Această a doua uşă în fiecare colibă, dovedea cât erau de prevăzători bandiţii în ceea ce făceau.

IV.
PE VASUL PIRAŢILOR.

PESTE DRUM, la şase metri depărtare, se afla altă colibă, a cărei uşă din faţă era de asemeni deschisă, George străbătu spaţiul acesta din câţiva paşi, lipi iar urechea de uşă, apoi sări înăuntru. Şi aici se arătau semnele unei plecări pripite, iar pe masă se aflau două legături care păreau să fi fost strânse în grabă. Curios, George desfăcu puţin una din ele şi văzu cu mirare, că era într-unsa îmbrăcăminte femeiască. Îşi dădu îndată seamă de rostul acestui lucru. Piraţii vor fi atacat în diferite rânduri vapoare pe care se găseau femei. Nenorocitele victime, fuseseră sau ucise, sau avuseseră o soartă mai grozavă pe insula aceasta.

Faptul că rochiile erau acum duse de aici, era poate o dovadă că afară de Maud Hosfield mai trăiau şi alte nenorocite pe insulă, care fuseseră târâte repede în desiş.

De sigur că piraţii vor fi presupus că fuseseră atacaţi de o trupă mai numeroasă, astfel că lăsaseră apărarea pe seama băştinaşilor, iar ei îşi căutaseră scăparea în fugă.

George se pregătea tocmai sa părăsească această colibă pe uşa din dos, când auzi deodată paşi uşori. Căută repede o ascunzătoare şi se piti îndărătul canatului uşii care era dat de perete.

Era o ascunzătoare foarte primitivă; dacă celor ce intrau le-ar fi dat în gând să închidă uşa, era descoperit. Dar lui George nu-i rămăsese altceva de făcut, căci odaia nu avea alte mobile îndărătul cărora să se fi putut piti.

Auzi deodată glasuri şi văzu doi oameni intrând pe uşa din dos. Avea amândouă revolverele pregătite şi era sigur că gloanţele sale nu vor da greş.

— Ei, John – auzi el un glas aspru – asta e într-adevăr o surpriză neplăcută. Credeam c-avem de-a face numai cu căpitanul Farrow, dar acum iată că se iveşte la orizont şi distrugătorul australian. De sigur că pornise împotriva submarinului şi acum ne strică nouă socotelile.

— Şeful e turbat rău – se auzi al doilea glas – şi zău n-aş vrea să fiu în pielea prizonierilor. Dacă băştinaşii noştri nu pun mâna pe al patrulea, pe tânărul acela care l-a împuşcat pe subşeful nostru, îşi va descărca mânia asupra lor. Dar sunt oameni îndrăzneţi; vin numai patru pe insulă şi ne atacă, pur şi simplu.

— Tot a avut dreptate şeful – zise primul pirat, cu admiraţie – au uitat îndată toată prevederea, când a început fata să răcnească. Cele câteva lovituri n-au avut ce să-i strice, ea a ţipat mai mult de teama celorlalte ameninţări.

— Dar prin asta nouă ne-au picat în plasă păsărelele.

— Numai cea mai bună pasăre a şters-o. În sfârşit, acum să ne grăbim, altminteri te pomeneşti că şeful pleacă fără noi. N-aş vrea să mă părăsească pe insulă când distrugătorul australian îşi va debarca oamenii.

George auzi cum piraţii luară cele două legături de pe masă şi părăsiră repede coliba. (Vezi ilustraţia de pe copertă). O furie de nedescris puse stăpânire pe el. Aşadar, fusese numai o şiretenie biciuirea fetei de către bandiţi, o şiretenie care-i făcuse pe el şi pe tovarăşii săi să uite de orice prevedere. Dar tot avea o mulţumire şi anume că răpusese trei bandiţi, printre care era şi subşeful.

Şeful acestei bande blestemate vroia să şteargă putina repede, luând cu sine, fireşte şi pe prizonieri. N-ar putea oare el, George, s-ajungă repede la submarin? Dar băştinaşii dădeau târcoale pretutindeni şi fără îndoială că-l vor intuita înainte s-ajungă la ţărm. Distrugătorul australian părea să fie departe încă şi nu putea s-aştepte nici un ajutor din partea lui deocamdată.

Mai bine era să se furişeze în urma celor doi piraţi, ca s-ajungă pe bricul cu care aveau de gând să fugă. Va găsi el apoi prilej să-i elibereze pe prizonieri sau să vestească pe cei de pe submarin.

Numai câteva clipe stătu în cumpănă, apoi începu s-alerge în vârful picioarelor prin colibă şi privi afară pe uşa din dos. La stânga lui văzu tocmai pe cei doi piraţi făcându-se nevăzuţi în desiş. Nici nu întoarseră capul, fiind mulţumiţi că ajunseseră sub copacii ocrotitori.

Ca un şarpe se luă George după ei. Când ajunse la desiş văzu capătul unei poteci înguste, foarte bine întreţinută. Poteca asta trebuie să fi fost folosită mereu, căci pământul era bine bătătorit.

Era lesne pentru George să-i urmeze pe cei doi piraţi, căci aceştia nici nu se gândeau c-ar putea fi urmăriţi de cineva, mai cu seamă de acela pe a cărui prindere şeful punea atâta preţ. Ei discutau în şoaptă şi George se apropia atât de mult, Incit putu prinde câteva frânturi de fraze. Izbuti datorita faptului că poteca făcea cotituri foarte dese.

Iată ce auzi:

— ... femeia, care trăieşte de un an de zile la noi, ...

— ... se va fi obişnuit până acum şi nu va spune nimic. Eu cunosc femeile...

— ...de sigur că şeful va rămâne pentru totdeauna în ascunzătoarea noastră principală. Marfă n-am prea lăsat multă de unde am fugit, aşa

că putem trăi câtva timp fără să facem nimic. Agitaţia se va potoli dacă vom rămâne liniştiţi câteva luni... Nimeni nu se va mai gândi la diavolii Pacificului.

— Şi cu atât mai lesne vom putea ieşi din bârlogul nostru, râse piratul cu vocea aspră. Abia atunci va începe să înflorească afacerea şi ne va despăgubi din plin pentru odihna asta silită.

— Tii... dac-am pune mâna pe submarin! zise celălalt – ar fi o afacere sigură – Farrow ăla e prea prost, din nenorocire şi nu va vroi să se alăture asociaţiei noastre.

— Cred şi eu – încuviinţă tovarăşul său – dar poate izbuteşte şeful să atragă submarinul într-o cursă. Prizonierii preţuiesc tot atâta aur cât trag la cântar şi asta înseamnă ceva dacă te gândeşti la cei doi uriaşi. Să vezi că o să-i atragă şi pe cel de pe submarin în ascunzătoarea noastră şi acolo vom sfârşi cu ei. Mulţi dintre oi vor prefera să se alăture de noi decât să piară de o moarte grozavă.

Să sperăm, dar eu unul nu voi fi liniştit până atunci când vom fi departe de insulă. Nu m-am simţit niciodată prea bine aici.

— A fost o idee minunată din partea şefului nostru – zise primul pirat – cumpărătorii noştri erau aproape.

— Şi pe de altă parte nici un om nu va bănui că adevărata noastră ascunzătoare se află la câţiva kilometri depărtare. Acolo nu ne vor căuta niciodată.

— Da, da, aşa e, de aceea aş dori să mă văd odată acolo. Păcat că bricul nostru No. 2 se află încă în călătorie, căci e mai bun ca rabla asta. E o idee trăsnită a şefului să se folosească mereu de vasul ăsta vechi.

— Pentru că bate mai puţin la ochi. Instalaţia e doar modernă de tot, avem pe bord până şi telegrafie fără fir.

— Faci tu ce fad şi ai întotdeauna dreptate, mormăi celălalt. Eu sunt astăzi însă foarte prost dispus, aş putea spune chiar nervos. O asemenea nelinişte n-am simţit nici cu prilejul celor mai primejdioase întreprinderi.

— Într-adevăr, îmi pari cam nu ştiu cum. Lasă că totul va fi bine. Uite c-am ajuns, acum trebuie să ne grăbim niţeluş.

George se opri când auzi ultimele cuvinte. Pe după cotitura potecii în fata căreia tocmai se afla, trebuia deci să se afle locul de ancorare al bricului.

Se târî cu băgare de seamă mai departe şi întinse numai capul. La vreo zece metri în faţa lui se afla bricul de culoare închisă, sub a cărui nevinovată înfăţişare nimeni n-ar fi bănuit un vas de piraţi. Funia de la proră care-l ţinea priponit de un palier era dezlegată şi bricul coti încetişor.

Cei doi piraţi a căror discuţie fu de mare folos lui George, zvârliră

tovarăşilor pe punte legături pe care le aduseseră, apoi se caţără în grabă pe o scară de frânghie care fu trasă imediat în sus. Acum fu dezlegată şi cealaltă funie.

George băgă de seamă că piraţii care făceau treaba asta nici nu se uitau spre insula. Şi ceilalţi bandiţi dispăruseră de la babord, iar puţinii care erau de văzut priveau încordaţi spre mare.

Atunci George luă cea mai îndrăzneaţă hotărâre, poate, din viaţa sa. Se târî încet înainte, se aţinu aproape de tot de marginea tufişului care se întindea în semicerc până aproape de ţărm, alergă repede ultimii doi metri, se lăsă iute în apă şi înotă spre cârma bricului.

Elicea se învârtea încet de tot, aşa că se putea feri să nu se atingă cu picioarele de ea. Cârma era astfel construită încât George se putu urca o bucată, până găsi un bun punct de sprijin.

Apoi se aşeză pe locul ales, deoarece elicea şi începuse să se învârtească mai repede, stârnind valuri înalte în juru-i. George îşi dădu seamă că vasul acesta mic trebuia să aibă o maşină foarte puternică, mulţumită căreia putea înainta cu mare viteză.

Bricul se întoarse în golf, apoi porni în larg, luând direcţia Sud-Est. Tânărul privi cu oarecare părere de rău îndărăt spre insulă, care se făcea din ce în ce mai mică.

Elicea se învârtea tot mai repede, valurile erau zvârlite uneori până la locul unde se afla George, dar asta nu-l prea supăra. Privea mereu înapoi spre insulă şi îşi spuse că de la depărtarea aceasta n-ar putea descoperi periscopul cu ochiul liber. Se putea însă ca Rindow să fi zării bricul şi dându-şi seamă de situaţie se luase după el.

Tânărul scoase repede batista şi începu s-o agite în bătaia vântului. Nădăjduia să izbutească prin asta să atragă atenţiunea camarazilor.

Ciudat era faptul că deodată se lăsa o ceaţă fină între el şi insulă. Dimineaţa fusese atât de strălucitoare încât nu se putea ivi atât de brusc o negură. Cu toate astea aşa era, ceaţa slabă se îngroşa din ce în ce mai mult, luând în cele din urmă o culoare lăptoasă şi înghiţind cu desăvârşire insula.

— Minunaţi – auzi George deasupra lui un glas râzând.

— Poartă de grijă ca prizonierii şi femeile să fie puşi la adăpost sigur, pune să se închidă toate chepengurile şi toate obiectele de pe punte să fie întărite bine. Am mai întâmpinat eu odată în aceste ţinuturi o furtună care s-a stârnit după o astfel de ceaţă bruscă. Vom avea de furcă spre a scăpa teferi.

— Dacă zici d-ta, şefule, aşa trebuie să fie, răspunse iar celălalt glas. Avem încredere însă în d-ta că vom ajunge cu bine la ascunzătoare.

— Fireşte că voi face totul, Jack, zise şeful. Totuşi, spune camarazilor că vom avea mult de furcă. Acum putem lua direcţia dea dreptul spre

Sud. Vom ieşi astfel în întâmpinarea furtunii, care vine dinspre ţinuturile gheţoase de la Sud.

În vremea asta ceaţa se îngroşase atât de mult încât George abia mai putea vedea apa de sub el şi pupa de deasupra lui. Auzea lămurit însă că cei doi indivizi se îndepărtau şi atunci luă hotărârea să se caţere sus. Nu putea rămâne pe cârmă, căci dacă se stârnea o furtună, valurile uriaşe îl vor zvârli îndată de pe locul său.

Se ridică încet, se încredinţa că cele două revolvere erau puse bine în buzunare, apoi începu sa se urce cu băgare de seamă. Avea un sprijin bun în capetele niturilor care ţintuiau marginea întărită a cârmei de fier.

Mai avu de înlăturat o piedecă, atunci când atinse capătul cârmei, căci deasupra lui se întindea pupa bricului. Se ridică atât cât putu mai sus, se încleştă cu genunchii, apoi se aplecă pe spate şi izbuti să se apuce de marginea punţii. Acum trebuia să-şi desprindă genunchii, rămânând atârnat numai în degete, apoi să se salte în sus ca să ajungă pe punte, sărind peste parapet.

Ştia că e cât se poate de greu, dar îşi spuse că trebuia s-o facă, deoarece era în joc viaţa tatălui său, a camarazilor şi a bietelor femei care se aflau în puterea bandiţilor.

Voia să se mai odihnească vreo câteva minute, apoi va întreprinde primejdioasa încercare. Dacă aluneca, era pierdut. Chiar dacă ar striga după ajutor şi l-ar auzi piraţii, cu greu ar fi cu putinţă salvarea, căci în ceaţă groasă care învăluia vasul nu l-ar putea vedea nimeni.

Tocmai vroia să-şi desprindă genunchii, când auzi iar paşi deasupra lui, apoi zgomote ca şi cum un obiect greu ar fi târât pe scânduri.

— Hi, Austin! strigă apoi cineva.

— Adu-mi o funie, vreau să leg butoaiele astea de aici:

După câteva clipe capetele unei funii, pe care piratul o petrecuse în jurul butoaielor şi parapetului, căzură în jos şi rămaseră atârnate în faţa lui George. Paşii piraţilor se îndepărtară; tânărul s-a apucă cu mâna stângă cele două capete ale funiei, le încercă dacă sunt destul de trainice, apoi se folosi şi de mâna dreaptă. Acum era lesne de tot să urce.

Butoiul îi servea şi de acoperire, dindărătul lui putea privi peste puntea inferioară, însă nu văzu pe nici unul din piraţi. Dar mai departe, în faţă; se auzeau zgomotele făcute de ei.

George se săltă repede peste parapet. Trebuia să-şi caute mai întâi un loc unde să fie la adăpost, căci trebuia să călătorească împreună cu bandiţii până la ascunzătoarea lor.

Porni înainte cu băgare de seamă şi fu cât p-aci să cadă într-o deschizătură care ducea înăuntrul vasului; abia în ultima clipă observă

gaura ce se căsca în faţa lui şi un gând îndrăzneţ îi străfulgeră prin minte. Ce să caute pe puntea care în curând va fi răvăşită de furtună? În interiorul vasului era mai la adăpost şi în acelaşi timp putea cerceta ce se întâmplase cu prizonierii.

Fără să stea pe gânduri, începu să coboare scara îngustă şi dreaptă. Ajunse cu bine jos şi se opri la capătul scării.

Stătu câtva timp până se obişnui cu întunerecul, apoi începu să dibuie drumul de-a lungul gangului.

Cunoştea bine cum erau amenajate aceste bricuri mici, se putea însă ca piraţii sa fi adaptat vasul acesta pentru scopurile lor. De fapt ar fi trebuit ca la capătul gangului, îndărătul lui, să fie o cabină mare, dar acolo va locui probabil şeful, deoarece această încăpere de la pupă era cea mai mare de pe vas. Îndărătul lui se afla cala, plină, de sigur, cu obiecte furate. La dreapta şi la stânga puteau fi cabine mai mici, iar în faţă, la prora, trebuia să fie sala echipajului.

Oare prizonierii să fi fost adăpostit; în cală? Nu, căci tot spaţiul de colo jos va fi fost, de sigur, umplut cu lăzi şi saci, aşa că rămânea posibilitatea ca tovarăşii săi şi femeile să se afle în cabinele din stânga şi din dreapta gangului.

Tot mergând înainte, George ascultă cu încordare în toate părţile, dar nu putu auzi nimic. Probabil că acolo se aflau cabinele piraţilor mai „de seamă”.

Ajunse la peretele din faţă al gangului. Zări aici fâşii înguste de lumină, contururile uşii. Lipi repede urechea de tăblie şi auzi murmur înăbuşite de voci.

Un glas limpede zise:

— Lasă că şeful o va scoate la capăt. Putem fi liniştiţi, chiar dacă bătrânul nostru bric va începe să dănţuiască.

George se furişă repede mai departe. Aşa dar piraţii locuiau colo în faţă şi acum singura lui speranţă rămânea ca prizonierii să se afle în cabinele de la babord.

Avu noroc chiar la prima cabină. Auzi plânsete dinăuntru şi un glas mângâietor de femeie. Pipai cu băgare de seamă uşa până găsi două zăvoare, pe care le trase binişor. Deschise uşa numai de două degete; plânsetele încetară imediat înăuntru şi George şopti grăbit:

— Tăceţi, nu mă trădaţi, vă aduc ajutor. Maud Hosfield e aici?

— Da... da, cine eşti d-ta? întrebă un glas stins. E... e adevărat? De unde mă cunoşti?

George se furişă în cabina întunecoasă şi trase după el.

— Am găsit bricul tatălui d-tale şi am mai apucat sa vorbim cu el. Ne-a rugat să te salvăm.

— Oh, Dumnezeule, mi-ai ascultat ruga, să mai aflu ceva despre

bietul meu tată. Aşa dar n-a ars de viu, după cum îmi spun ticăloşii aceştia?

— Nu, a murit liniştit şi a avut parte de un mormânt marinăresc, răspunse George.

Tânăra fată începu să plângă, iar cealaltă femeie întrebă:

— Cine eşti d-ta, domnule?

— Mă numesc George Farrow – nu cred să mă cunoşti.

— A! D-ta eşti fiul viteazului căpitan care a fost prins de bandiţi? El se bucură mult de faptul acesta, dar nu prea ştiu pentru care motiv. E într-adevăr cu putinţă salvarea noastră, domnule?

— Situaţia noastră e foarte grea – zise George – dar până în ultima clipă nădejdea nu mă va părăsi. Mai sunt şi alte femei prizoniere?

— Da, încă una, dar ea a trecut de partea piraţilor – răspunse femeia – bărbatul ei a tratat-o mereu cu asprime şi brutalitate, aşa că a fost pentru ea o izbăvire uciderea lui.

— Ştii poate unde se află tovarăşii mei, întrebă George.

— Trebuie să încerc să-i eliberez.

— În cabina alăturată – răspunse femeia – sunt legaţi de nişte verigi de fier fixate în pereţi.

— Mulţumesc. Rămâneţi aici şi aşteptaţi. Trebuie să zăvoresc la loc uşa, ca să nu bată la ochi. Să nu vă fie teamă de furtuna care se va stârni în curând, căci piraţii susţin că şeful lor e un marinar dibaci.

— O, nu ne temem noi de furtună – zise femeia – du-te acum, ne punem toată nădejdea în d-ta.

V.
RĂPUNEREA PIRAŢILOR.

GEORGE VOIA TOCMAI SĂ DESCHIDĂ UŞA, când bricul se ridică deodată cu botul în sus. Cu greu izbuti tânărul să nu se izbească de unul din pereţii cabinei. Furtuna se stârnise şi făcea din micul vas o adevărată jucărie.

Pârâiea din toate încheieturile, apoi se aplecă cu capul înainte George deschise uşa, dar auzi paşi greoi care apropiau dinspre scara de jos. Omul părea că-şi caută sprijin pretutindeni, căci înjura şi blestema de zor.

Tânărul închise repede uşa, spunându-şi că individul ce venea va fi zvârlit de la un perete la altul al gangului de zbuciumările vasului. Într-adevăr, după câteva clipe el zbură în uşa îndărătul căreia stătea George, mai scoase o înjurături şi se opri la uşa sălii echipajului.

După câteva clipe tânărul deschise iar uşa, se furişă şi trase cele două zăvoare la loc. Dibui apoi drumul spre cabina alăturată, al cărei

zăvor îl trase.

— Tată – şopti el, după ce deschise uşa.

— Copilul meu se auzi după câteva clipe exclamaţia de mirare a căpitanului.

— La asta nu m-aş fi aşteptat. Petre însă nu s-a îndoit o clipă; spunea mereu că te vei furişa pe bord.

George intră în cabina întunecoasă şi închise uşa după el. Dibui drumul dea lungul peretelui şi se lovi curând de un trup, în care recunoscu pe unul din cei doi uriaşi.

— Vi s-au luat toate armele? Întrebă el încet.

— Da – răspunse Petre, de care se lovise.

— Dar în buzunarul meu de la spate se află un cuţit mare.

— În bluza mea se află o lampă de buzunar, se auzi glasul lui Kard, care era legat ceva mai încolo.

— Şi eu am un revolver mic în buzunarul de la piept, adăugă căpitanul. Bandiţii nu l-au băgat de seamă.

— Atunci stăm bine, zise George şi se apucă să scotocească prin buzunarele lui Petre.

— Eu am amândouă revolverele, dar brâul l-am pierdut, din nenorocire.

— L-am găsit eu şi l-am luat cu mine, zise Uriaşul, căruia George îi şi tăiase legăturile.

— Trebuie să fie acum în cabina aceluia pe care-l numesc ei „şeful”.

— Atunci cred că ne vom putea lua înapoi armele – zise George, care tăia legăturile tatălui său.

— Şeful trebuie să fie sus pe punte, căci a făgăduit oamenilor săi să scoată vasul cu bine din furtună.

— Atunci să ştii c-o fi un marinar priceput – zise Farrow.

George tăia şi legăturile uriaşului Kard, prizonierii făcură puţină gimnastică pentru a-şi dezmorţească mădularele, apoi Kard aprinse lampa de buzunar. Cabina era foarte simplu mobilată.

— Un singur pat se afla în partea stângă. Probabil că era destinată pentru prizonieri.

— Dovadă verigele groase de fier fixate în perete.

Vasul scârţâia sub izbiturile furtunii, care-l învăţase din fată. Nimeni n-ar fi putut auzi zgomotul făcut de Kard care, aplecându-se, rupse unul din picioarele patului. Acum avea o armă care în mâinile sale putea deveni grozava.

— Sa încercau să ne luăm îndărăt armele zise căpitanul.

— Apoi ne înapoiam în cabina şi sa aşteptăm evenimentele.

Camarazii se furişară cu băgare de seamă pe gang. Erau acum oarecum la adăpost de întâlniri neplăcute, căci toate ajutoarele

„şefului” se aflau de sigur pe punte; din sala echipajului nici un pirat nu va cuteza să iasă pe puntea răvăşită de furtună.

Camarazii ajunseră nestânjeniţi la scara de la pupă şi se aflară în faţa unei uşi care ducea în cabina de jos. Uşa aceasta era închisă, dar Petre ştiu să iasă din încurcătură. Vârî lama cuţitului său în crăpătură, deasupra broaştei şi izbuti s-o deschidă.

La lumina lămpii lui Kard văzură o încăpere foarte bine mobilată; printre altele, trei rafturi pline cu cărţi şi o canapea încăpătoare... O odaie cum di fi putut găsi într-o casă luxoasă din orice capitală europeană.

Dar puţin le păsa acum camarazilor de toate acestea. Ei descoperiră pe unul din rafturi brâurile lor, de care atârnau toate armele, deasemenea şi granatele de gaze.

— Acum să mergem repede înapoi, zise căpitanul.

— Păcat că pe furtuna asta nu putem întreprinde nimic, altminteri aş propune să ne folosim îndată de granatele cu gaze.

Ajunseră cu bine în cabină în care înainte cu câteva minute căpitanul şi cei doi uriaşi erau încă legaţi. Se aşezară unul lângă altul pe patul îngust şi George începu să-şi povestească păţaniile.

— Aşadar, alături se mai afla doua prizoniere, zise Farrow după ce tânărul sfârşi.

— A treia femeie nu cred să vrea să se înapoieze la viaţa dinainte. Acum trebuie însă să mergem şi noi până la ascunzătoarea principală a piraţilor, căci până nu va fi curăţat cuibul acesta, va exista mereu o bandă de piraţi, chiar dacă vom izbuti să-i răpunem pe şef cu ai lui. Partea cea mai mare a bandiţilor o fi, sigur, pe al doilea bric. Păcat că nu putem înştiinţa pe Rindow şi distrugătorul australian.

— Nu cred ca primul ofiţer să fi observat batista pe care o fluturai tu, George. Trebuie să ne bizuim numai pe forţele noastre, de aceea avem o situaţie cam grea.

George stătu pe gânduri câteva clipe, apoi luă o hotărâre bruscă.

— Tată – zise el cu glas agitat – am un plan pe care trebuie să-l ducem la îndeplinire neapărat. Din convorbirea celor doi bandiţi am aflat că bricul acesta e înzestrat cu instalaţie completă de radiotelegrafie. Trebuie să ne furişăm pe punte, să pătrundem în cabina de T. F. F. şi să-i telegrafiam lui Rindow. Ascultă ce ploaie cade afară, însoţită de furtună, aşa că ţinând seamă şi de întunerecul care domneşte, piraţii nici nu ne vor băga în seamă.

— Hm... planul e bun dar cât se poate de îndrăzneţ, răspunse Farrow după câteva clipe de chibzuială.

— Da, da, trebuie să-l punem imediat în aplicare, atâta vreme cât mai bântuie furtuna. Ceaţa de care vorbeai va fi fost demult risipită de

furtună, în schimb norii întunecoşi şi ploaia ne vor feri să fim descoperiţi.

— Aşa dar să mergem pe punte! exclamă George şi sări de la locul său.

— Aşa e, băiete, să pornim! strigă Farrow. George deschise uşa cu băgare de seamă. Petre, părăsi cel din urmă cabina, trase amândouă zăvoarele.

Camarazii alergară spre scara de la pupă. Cabina de T. F. F. trebuia să fie în mijlocul vasului, în imediata apropiere a cârmei, unde se afla şeful. Întrebarea era dacă nu cumva se aflau piraţi pe puntea inferioară. Când fură lângă scară, Kard aprinse lampa; George băgă de seamă ca şi Petre rupsese un picior de la pat îşi zise imediat că cei doi uriaşi aveau de gând să se folosească de aceste arme ca să răpună fără zgomot pe piraţii care le-ar ieşi în cale.

George porni cel dintâi în sus pe scară, înainte ca tatăl său să-l poată opri. Când ajunse la deschizătură, îşi încordă auzul, dar afară de vuietul furtunii şi răpăitul ploii pe punte nu putu auzi nimic.

Ridică încet chepengul. După cum nădăjduise, norii întunecaţi făceau să domnească o beznă desăvârşită, dar fulgerele care izbucneau aproape în fiecare clipă luminau cel mai mic lucru. În schimb, întunericul ce urma era cu atât mai apăsător.

George privi pe punte, însă nu putu descoperi pe nimeni; ridică de tot chepengul, îl ţinu cu toată puterea ca nu cumva să i-l smulgă furtuna din mâini, apoi îl lăsă încet pe punte.

Ieşi afară, urmat de tovarăşii săi şi Petre închise capacul la loc. Îndoiţi din mijloc, alergară în vârful picioarelor spre cabina din mijlocul vasului. George căută să descopere sârmele instalaţiei de T. F. F. şi găsi îndată uşiţa care ducea în cabină.

Petre îl împinse în lături însă. De sigur ca telegrafistul se afla acolo pentru ca, în caz de primejdie, să poată transmite S.O.S.-ul. Trebuia înlăturat repede şi fără zgomot, înainte ca să se poată împotrivi.

Uriaşul deschise uşa cu băgare de seamă şi privi înăuntru, apoi îşi repezi mâna stângă, dădu cu dreapta o lovitură, după aceea trase afară din cabină trupul neînsufleţit al unui om.

Acum veni rândul lui George să lucreze. Tânărul învăţase toate tainele radiotelegrafiei şi îndată ce Petre sfârşi cu sarcina sa, se furişă în cabină şi-şi puse pe cap casca ce căzuse jos de pe urechile telegrafistului doborât de Uriaş.

Farrow se apropie de fiul său, iar cei doi uriaşi trebuiră să rămână afară cu telegrafistul leşinat, deoarece cabina era foarte mică. George puse în funcţiune transmiţătorul şi telegrafia:

„Alo, alo, submarinul Dox, aici George!”

Trebui să repete de câteva ori transmisiunea, dar în cele din urmă primi răspunsul:

„Alo, alo, George, aici Rindow, transmite mai departe, vrem să cunoaştem locul unde vă aflaţi”

„Plecăm direct spre Sud” – transmise George – „băgaţi de seamă la al doilea bric al piraţilor, care vine şi el la ascunzătoarea principală. Urmăriţi de la distanţă mare, suntem liberi pe punte”.

„Alo, Farrow” – se amestecă o altă radiogramă – „aici Swallow. Aţi găsit-o pe Maud Hosfield?”

„Am vorbit cu ea, deocamdată se află în siguranţă” – răspunse George. „Veniţi spre Sud!”

„Mulţumesc, venim!”

George închise aparatul, căci era primejdios să se folosească de el pe furtuna asta. Îşi scoase casca şi comunică tatălui sau ce transmisese şi răspunsurile pe care le primise.

— Să-l aşezăm acum pe telegrafistul leşinat îndărăt la locul sau şi să-i punem casca pe cap, zise Farrow. Când se va trezi, va crede ca zgâlţâielile vasului l-au izbit cu capul de perete, ameţindu-l.

Căpitanul deschise uşa şi-i făcu semn lui Petre să intre. Fulgerele erau din ce în ce mai rare, furtuna părea să se potolească, aşa că era timpul pentru cei patru camarazi să se înapoieze sub punte, înainte de a se face lumină.

Petre îi aşeză pe telegrafist în scaunul său, George îi trase pe cap casca, pe urmă închise uşa cabinei.

Ocrotiţi de întuneric ajunseră înapoi în cabina şi cei doi uriaşi aşezară la loc picioarele patului pe care le rupseseră.

Stăteau liniştiţi unul lângă altul, şoptindu-şi doar din când în când câte ceva. Dar toate simţurile lor erau încordate la culme, căci cu fiecare minut se apropia deznodământul.

Trecuseră cam vreo două ceasuri, marea se liniştise aproape şi bricul îşi recăpătase echilibrul.

— Când deodată se auziră paşi venind din sala echipajului şi îndreptându-se spre scara de la pupă.

— Se apropie clipa hotărâtoare, zise Farrow, în şoaptă.

Se mai scurseră cinci minute, apoi paşii se întoarseră şi se opriră în fata cabinei.

— Jack, vino încoace cu Austin! răsună glasul aspru, pe care George îl mai auzise.

— Trebuie s-aducem pe punte pe cei trei prizonieri, şeful vrea să le arate ascunzătoarea şi celălalt bric al nostru.

Nu se putea ca omul să nu bage de seamă acum că zăvoarele erau trase. Înainte ca Farrow să poată da o poruncă, Petre se şi repezise la

uşă, o deschise brusc, apoi răsunară două lovituri înăbuşite, gemete slabe, iar Uriaşul trase victima în cabină şi o aşeză jos.

— Vino, Kard – zise el încet – pe ceilalţi doi îi lăsăm să intre.

Uriaşii se aşezară de amândouă părţile uşii. Paşii piraţilor se apropiau.

— Indivizii n-aveau de ce să fie surprinşi că uşa era deschisă, căci îl credeau pe tovarăşul lor în cabină. Fără să bănuiască nimic, intrară înăuntru, cei doi uriaşi îi înhăţară, se auziră gemete, apoi leşinaţii fură aşezaţi lângă tovarăşul lor.

— Pe Maud Hosfield şi pe tovarăşa ei le luăm sus, hotărî Farrow când ieşiră pe gang.

— Trebuie să rămâie mereu lângă noi, altminteri li se poate întâmpla ceva aci jos, din pricina celorlalţi piraţi.

Uşa fu zăvorită pe dinafară, aşa că cei trei bandiţi, chiar dacă se trezeau, n-ar fi putut ieşi atât de curând.

George deschise uşa cabinei alăturate şi chemă afară pe cele două prizoniere. Căpitanul le spuse pe scurt că se putea să aibă loc o luptă înverşunată, dar femeile se arătară pline de curaj şi se declarară gata să vie sus.

George porni înainte, urmat de căpitan şi de cele două prizoniere, iar la urmă veneau Petre şi Kard. Chepengul fiind încă deschis, George sări repede afară şi privi în juru-i. Nu văzu însă nici un bandit, în schimb o insulă apropiată, în al cărei golf se legăna un bric.

— Repede la puntea de comandă! şopti Farrow fiului sau.

George porni înainte, dar atunci se-ndreaptă spre el o făptură subţire şi înalta, văzu lucind doi ochi cenuşii, apoi o mişcare repede cu mina, a cărei însemnătate o cunoştea bine. Înainte ea şeful să poată scoate revolverul, detuna arma tânărului. Câteva clipe mai-marele piraţilor ramase nemişcat, pe urmă căzu cu faţa în jos şi rămase ţeapăn.

Petre închise repede chepengul, apoi, ajutat de Kard, rostogoli într-acolo butoiul greu pe care-l dezlegase de la parapet. Bandiţii care se aflau sub punte nu mai puteau să iasă acum de acolo.

Dar poate că mai ducea a doua scară în sus, dintr-una din cabinele de la proră sau din sala echipajului.

Dinspre uscat şi de pe al doilea bric răsunară chemări puternice. Împuşcătura fusese auzită şi piraţii erau probabil îngrijoraţi. Cei patru tovarăşi alergară spre proră împreună cu femeile. Din cabina de la cârmă detună o împuşcătură, glonţul şuiera deasupra lui George, dar în clipa următoare timonierul zvârli braţele în sus şi căzu greoi la pământ... Glonţul lui George nimerise mai bine.

Tânărul se năpusti îndată în cabina de la cârma şi striga peste umăr tatălui său ca va îndrepta bricul spre larg. În situaţia lor acesta era cel

mai bun lucru ce-l aveau de făcut. Farrow strigă doar un „bravo”, apoi porni şi el repede înainte, urmat de Petre, în vreme ce Kard venea ceva mai în urmă, pentru că se dusese să vadă ce mai face telegrafistul, căruia îi luă armele şi-l ameţi din nou cu un pumn zdravăn.

Căpitanul cu Petre ajunseră tocmai la timp, când se ridică un chepeng din partea superioară. Uriaşul sări doar deasupra lui, se auziră bocănituri şi strigăte de spaimă, apoi Petre sări îndărăt de pe capac, al cărui lemn începu să fie ciuruit de gloanţe. Kard îi veni în ajutor; descoperi îndată încă un butoi, pe care îl desprinse de la parapet şi-l rostogoli împreună cu Petre pe chepeng.

În vremea asta, George întoarse bricul şi porni în larg cu el. Farrow cu cele două femei veni lângă puntea de comandă şi zâmbi în sus spre el. Acum erau stăpânii bricului.

Când fură la vreo cinci sute de metri de insulă, căpitanul văzu că al doilea bric al piraţilor se desprinsese de ţărm şi venea după ei. Acum trebuia să se arate care vas era mai bun.

Poate că mai aveau de înfruntat lupte grele, poate că mai erau expuşi să fie prinşi din nou de piraţii urmăritori.

La început câştigară puţin avans, apoi, însă, bricul urmăritor rămase la aceeaşi distanţă, ba părea chiar s-o ia ceva înainte.

— Se pare că nu vom scăpa atât de uşor, zise Petre către căpitan.

— Atunci va trebui să luptăm, răspunse, calm, Farrow.

Deodată motoarele se opriră – piraţii, din sala maşinilor păreau să fi observat că ceva nu e în ordine. Îndrăzneţi camarazi nici nu se gândiseră că ceilalţi piraţi, pe care îi închiseseră, vor da de veste tovarăşilor lor.

Situaţia devenise foarte primejdioasă, bricul urmăritor se apropia cu repeziciune, iar piraţii dinăuntru făceau sforţări tot mai mari să iasă pe punte, după cum se putea vedea din zvârcolelile celor două butoaie de deasupra chepengurilor. Bricul celalalt mai era numai la o suta de metri, puntea lui era înţesaţi de oameni.

— O împotrivire cu sorţi de izbânda părea cu neputinţa.

George părăsise cârmă şi venise lângă ai săi. Cu revolverele întinse nu pierdeau din ochi bricul care venea în goană spre ei.

Dedată se auzi o detunătură, câteva urlete, apoi explodă o granată în cabina de cârmă a bricului piraţilor. Vasul începu să plutească fără ţintă, iar George scoase o exclamaţie de triumf.

Aproape de tot de ei se ivise submarinul şi Jean Brike, care slobozise ghiuleaua, tocmai îşi încerca iar tunul. Ceva mai în urmă venea distrugătorul australian. De pe puntea acestuia porniră două ghiulele care loviră bricul pirat. Maşinile acestuia se opriră şi vasul se aplecă încet pe-o parte. După câteva minute, „Dox”-ul acostă lângă bricul pe

care se aflau camarazii cu femeile salvate. Farrow, George şi cei doi uriaşi îşi luară bun-rămas de la Maud Hosfield şi tovarăşa ei de suferinţă, care rămaseră să fie luate pe distrugător. Nu mai aveau să se aştepte la nici o primejdie.

Camarazii săriră repede pe puntea submarinului, ai cărui marinari izbucniră în urale.

Mai târziu, Farrow primi o radiogramă de mulţumire din partea locotenentului care se unise din nou cu logodnica lui.

Asta era cea mai frumoasă răsplată pe care ar fi putut-o primi vrednicii camarazi.

Sfârşitul volumului: **DIAVOLII PACIFICULUI.**

În numărul următor:

PRINŢUL DIN NEPAL

In Numărul următor:

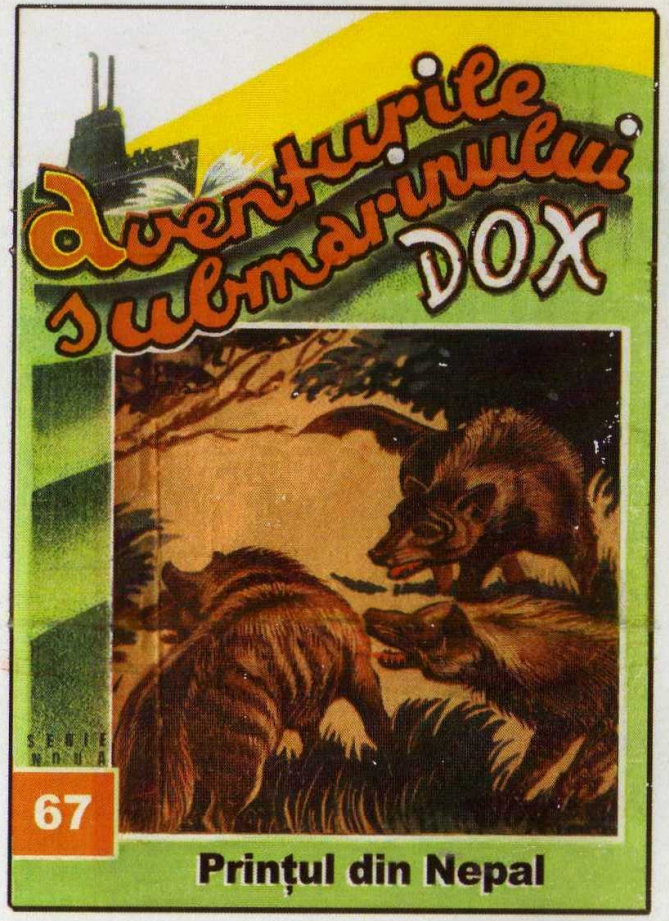

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro